

A Manifesztációs háború eseményei

TÖRTÉNELEM

(Psz. 3690-93)

A konfliktus eredete

A Világgerinc – s vele az elfek élőhelye – mindig is a fajháborúk frontvonalába esett. A harcok kisebb-nagyobb megszakításokkal harminc évezreden át folytak a Sheral déli lejtőitől a Gályák-tengeréig húzódó területen, és a felismerhetetlenségig megváltoztatták e táj arculatát. Ahol a Nagyok távoztakor végeláthatatlan erdőség terült el, ma a Taba el-Ibara lassan porló tanúhegyek és sziklagerincek szabdalta homoktengere hullámzik. A vibráló hőség, a porördögök és könyörtelen szárazviharok hona ez, melyet a Világgerinc felett születő fellegek csak három-öt évente hintenek meg Dzsah könnyecseppjeivel.

Hogy a hetedkori manifesztációs háborúról teljes képet alkothassunk, nem csak a helyszínét, az előzményeket is ismernünk kell.

Az elfek, dzsennek és amundok viszályának gyökerei a Nagyok távozását követő fajháborúig nyúlnak vissza, melyben a feltételezések szerint mindhárom civilizáció felsőbb lényei részt vettek. A síkkapuk bezárultakor csak az Urriának nevezett istenség hagyott számottevő populációt teremtményeiből Yneven, de soha többé nem talált – meglehet, nem is keresett –

kapcsolatot velük; a fajháborúban való fennmaradás nem áldás, hanem átok volt az elfek számára, és mindmáig meghatározza kultúrájuk jellegét.

A konfliktus az amund istenek újbóli megnyilvánulásakor, az ötödik utolsó harmadában lángolt fel ismét, és az első manifesztációs háborúban érte el drámai csúcspontját. Az elf hagyomány szerint az amundok és dzsennek felbukkanásuk pillanatától hadban állnak egymással – hogy a küzdelmet, melyet egy távoli földelmi sík birtoklásáért vívtak, véletlenül vagy szándékosan terjesztették ki Ynevre, máig vita tárgyát képezik. Az elfek és dzsennek szövetségét nyilvánvalóan a kényszer hívta létre – utóbbiakat éppúgy felelősség terheli az elfek élőhelyének pusztulásáért, mint az amundokat. Hogy előidézője, vagy következménye volt Amhe-Ramun istenszaládon belüli hatalomátvételének, ugyancsak vitatott. Bizonyos jelek arra utalnak, hogy az elfek a manifesztáció¹ létrejötte után is folytattak tárgyalásokat az amundokkal – ha így van, az ősi nép többet veszített Amhe-Ramun hajlíthatatlansága, mint panteonjának korábbi megosztottsága miatt.

1 A magát Leirrennek nevező elf élőszent Riegarban őrzött beszámolója alászállásról, az amundológia (véltetőleg a Ria apokrif nyomán) egyetlen isteni porhüvelyről beszél; ezek alapján bizonyosnak látszik, hogy az első megtestesülés körülményei jelentősen eltértek a hetedkoritól.

A három civilizáció összecsapásának kétségtelen csúcspontja a Kékarcú ynevi megtestesülése volt, de ez a tény sem indokolja, hogy a konfliktus egészét manifesztációs háborúnak tekintsük. Ez fajháború volt, része annak a másodkor óta folyó küzdelemnek, melyet a kontinensen megtelepedett ősi civilizációk a Nagyok örökségéért, a szférákon belüli élettér felosztásáért vívtak.

A fajháborúk többségéhez hasonlóan az elfek, dzsennek és amundok viszályának sem volt valódi győztese. Az amundok és isteneik vereséget szenvedtek ugyan, a szent erdőség pusztulása azonban fizikai és szellemi értelemben is elszigetelte egymástól az ynevi elf kultúra északi és déli ágát, a dzsenn népesség pedig úgy megritkult, hogy hírmondói számára a Shibara mentén nomadizáló embernép, a dzsadok felkarolása jelentette az egyetlen megoldást.

A hetedkori elfek a Por és kő idejeként, olykor Kék hadjáratként emlegetik az első manifesztáció elleni háborút, utóbbinak azonban nincs köze a második holdhoz vagy Amhe-Ramunhoz: a legendás tyssoni hadúr, Talleren égszín lobogóinak emlékét őrzi. A jelenkori dzsad hagyomány manifesztációs háború alatt a Pyarron szerinti 3690-ben kirobbant konfliktust érti, és nem beszél második manifesztációs háborúról a hetedkor embere sem: azzal, hogy Amhe-Ramun megtestesülésére korábban is sor került, csak a kontinens legkiválóbb elméi vannak tisztában.

A konfliktus kiterjedése

A háború az ynevi délvidék legritkábban lakott részén, az ibarai mélysivatagban lángolt fel; csúcspontján a manifesztáció amund és szövetséges, zömmel dzsad csapatai nyugaton a Kie-Lyron folyó partjáiig, keleten a Manta am Gorvik pereméig nyomultak előre. Komolyabb összecsapásokra a Sheral déli lejtőitől a Ravannói-öbölíig kanyargó Shibara-folyó mentén, a dzsad emírségek területén és a gorviki Warvik tartományban került sor. A háború kezdeti szakaszában általános amund követjárás nyomán a kontinens számos – az Ibarától olykor igen távol eső – zugában is folytak a manifesztáció politikai céljaival összefüggő csatározások.

A küzdelem tényével és jelentőségével természetesen a Shibarától északra élő népek is tisztában voltak. Erejükhez mérten pénzzel,

segélyszállítmányokkal és tanácsadókkal támogatták az ifjabb civilizációk ügyét, konkrét elkötelezettséget azonban – a kontinens egészére kiterjedő papi és vitézlő rendek kiállítását leszámítva – csak Doran vállalt: államszövetségi irányítás alá rendelt ügynökei a háború harmadik szakaszában elpusztították a Casada folyó gátját, és Warvik tartomány mélyebben fekvő területeinek elárasztásával lényegében megóvták Gorvik lakosságát az amund invázió borzalmaitól.²

Általánosságban elmondható, hogy Északföldre népeit a manifesztációs háborúban hivatásos fegyver- és mágiaforgatók, zsoldosok és kalandozók képviselték.

A konfliktus nyitánya és első szakasza

Az alábbi felosztás, nyilvánvaló és szükségszerű önkényessége dacára, áttekinthetőbbé teszi a konfliktusban érintett felek politikai és katonai tevékenységének alakulását a manifesztációs háború kezdetétől annak Psz. 3693-ban kezdődő második szakaszáig. Nem célja, hogy teljes képet adjon a történekről – erre terjedelmi okok miatt amúgy sem lenne képes –, de felvillanthatja a főbb mozzanatok és összefüggéseket, melyek ismeretében az Ynev jövőjét meghatározó eseménysor emberi elmével átfogható része viszonylagos bizonyossággal rekonstruálható.

Előjelek és eljövétel (Psz.3690-ig)

Egyes jóslatok már a Pyarron szerinti XXXVII. században figyelmeztették a világot Amhe-Ramun visszatérésének veszélyére. A bosszúszomjas istenség valószínű céljaként az amundok ősellenségeinek számító dzsennek elpusztítását, az emberfaj rabszolgáskorba alázását és bujkáló népe dicsőségének visszaállítását nevezték meg. A Pyarroni Fehér Páholy és Krad vitézlő rendje többször tett kísérletet a mélysivatagban folyó amund praktikák felderítésére és az eljövétel megakadályozására, mindannyiszor sikertelenül

² Az akcióban részt vett a dorani szolgálatban álló Graum Hegdrok és Tier Nan Gorduin is.

– csak a manifesztációs háború kirobbanása után vált világossá, miként játszotta ki Amhe-Ramun az ynevi halhatatlanok Ősi Egyezményét.

A Démon Szeme csillagkép minden évezredben néhány hétig ragyog az égbolton, azután visszahúzódik a Fekete Fátyol mögé, s csak szeme sarkából tekint le a világra. Az Elátkozott Utas századonként tűnik fel; két éjszaka alatt bejárja az ynevi eget, hatására megerősödik a külső síkok befolyása. A két égi jelenség tízezer évenként egyszer figyelhető meg egyidejűleg. Az ynevi kalendáriumok ezt az időpontot – mely a hetedkor kérdéses szakaszában a Pyarron szerinti 3690. esztendőre esett – a Sötét Együttállás éveként emlegetik. Maga az együttállás két éjszakára korlátozódik, de közeledte és múlta egyaránt befolyást gyakorol a manahálóra. E két éjszakán feltáruznak a síkokat elválasztó kapuk; a mágikus erővonalak háborgása megkönnyíti az elvetemült lények megidézését.

Amhe-Ramun az efféle együttállásokat kihasználva, szilánkonként csempészte vissza lényegét Ynevre. Isteni akarata által megtermékenyített hívei a titkos templomokban hatezer esztendő alatt huszonhárom Amhe-démont oztak a világra – az utolsót, a leghatalmasabbat, a Pyarron szerinti 3690-es Sötét Együttállás idején. A kék hold feljövetelekor az Amhe-démonok és Amhe-papok lelke felsőbbrendű isteni tudatban kapcsolódott össze: megszületett Amhe-Ramun, a huszonhárom testben lakozó manifesztáció.

Amund terjeszkedés (Psz. 3690-3692)

A Pyarron szerinti 3690-ben létrejött manifesztáció két évig nem hallatott magáról: homok alatt megbúvó titkos árosaiban népe szaporításán és seregei felfegyverzésén munkálkodott. A 3692. esztendő derekán azután amund csapatok törtek elő a mélysivatagból al Abadana északkeleti határa mentén: Amhe-Ramun

általános támadást indított a hetedkori Ibara emberi települései ellen.

A manifesztáció seregei három, becslések szerint egyenként tíz-tizenkétezres létszámú oszlopban vonultak fel. Az első, napsárga lobogói okán Theemeth oszlopként emlegetett seregtest lerohanta Abadanát, a Shibarán azonban sak napokkal később, egy, az egész vidéket letaroló por- és kövihar nyomán sikerült átkelnie – az első csapást átvészelt dzsadok így megvihették a közelgő veszedelem hírést Madoba, Mugaffe és Avdal lakóinak, akik jóvoltából hamarosan utat talált a külvilágra is.

A földszín lobogóiról Reefith oszlopnak nevezett sereg eközben Hidemára rontott, és az uralkodói székhely bevétele után erőltetett menetben folytatta útját a Bashiri-hátságon át Hamed felé. Az ámbraszín lobogóiról Nethiree oszlopnak nevezett armádia délről került Sadam al-Jeze tanúhegyét, Al Asiímnél sikeresen – a szóbeszéd szerint száraz lábbal – kelt át a „porrá vált” Shibarán, elsöpörte Kashar al-Ajur oázisvárosát, és Abu Baldek falai alatt csatlakozott a Reefith oszlophoz.

Együttes erejüknek az ibarai civilizáció e bástyája csak pár órán át tudott ellenállni; a kevés számú túlélő a karavánút mentén, Hamed érintésével menekült tovább a Kie-Lyron felé, és a Hat Városba is megvitte a világra szabadult iszonyat hírért. Mire az Abu Baldeket feldúló két amund hadoszlop gyűrűbe fogta Hamedet, megpecsételődött Avdal és Mugaffe sorsa is. Előbbit lakóinak hősi helytállása miatt rombolták porig, utóbbit maguk a dzsadok borították lángba, mielőtt az Észak-Anakada dombjai közé menekültek. E dombok barlangrendszerében alakult ki utóbb a turbános ellenállás egyik fő fészke.

Az eseményeket növekvő aggodalommal figyelő pyarroni stratégiák az amund előrenyomulás tempójának szükségszerű lassulását jósolták, de – nem először, és nem is utoljára – csatlakozniuk kellett a várakozásaikban: ahogy a manifesztáció utánpótlási mind hosszabbra nyúltak, a homoktengerből sorra bukkantak elő évezredekkel korábban alámerült amund városerődök. A dzsadok emberemlékezet óta suttogtak a mélysivatag tengermély porában cetekként vándorló sziklaszigetekről, a szakértőknek azonban mindaddig nem akaródzott történeteiket komolyan venni... és a városerődök sem merészkednek soha a mélysivatag határán túlra. Amhe-Ramun akaratának

engedelmeskedve ekkor felbukkantak mindenütt, amerre az amund seregek útja vezetett; papjaik igéi viharral és földrengéssel egyengették a holdkék szemű fegyveresek útját, akik porig rombolták az idegen templomokat, és kardélre hányták vagy rabláncra az idegen templomokat, és kardélre hányták vagy rabláncra fűzték az otthonukat, reményeiket és hitüket vesztett embereket.

A manifesztáció folyvást gyarapodó hadereje az esztendő végére ellenőrzése alá vonta egész Ibarát: az Azúr hold birodalmának nyugati határát a Kie-Liron parti El-Mezira, a keletit a Ravano Ékköveként emlegetett dzsad kikötőváros, El Zashra lángjai jelezték. Az amundok óvatos becslés szerint hat-hétszáz ezer embert mészároltak le, háromszor ennyit ejtettek foglyul, és további milliókat tettek földönfutóvá. A hetedkor civilizációi addigra képet alkothattak a veszedelem valódi mértékéről, földrajzi távolságuk és évezredes érdekellentéik azonban kizárták, hogy belátható időn belül hathatós intézkedéseket foganatosítsanak annak elhárítására. A délvidék legnépesebb, emberlakta birodalmát, Shadont alapjában rázta meg a manifesztáció ármánya: a Bel Corma (királyi) és Bel Estesso (főhercegi) dinasztianak egyidejűleg magva szakadt; a 3693. esztendő vészterhes vigíliáján úgy tűnhet, Amhe-Ramunnak egyetlen kardcsapás nélkül sikerül megszabadulni legközelebbi, független szakértők által legveszedelmesebbnek ítélt ellenfelétől.

A Pyarroni Államközösség – mely sem szellemileg, sem katonailag nem heverte ki a dúlás okozta megrázkódtatást – a fenti okok miatt lépéskényszerbe került, és az adott helyzetben a tőle elvárható legjobb döntést hozta: nagy mennyiségű pénzt és tapasztalt tiszteket küldött a Gályák-tengerének északi partjára, és minden befolyását latba vetette annak érdekében, hogy a Hat Városhoz tartozó Equassel mellett formálódó zsoldosereg mielőbb harcba álljon a Kie-Lyron túlpartján délnek nyomuló, a Tara-Bya hágóit fenyegető amundokkal.

A pyarroni hírszerzés a felkészülés utolsó fázisában kapott hírt a Muron városa közelében felbukkant, a közvélekedés szerint ideiglenes kapukon át érkezett kráni expedíciós haderőről. Részletes értesülések hiányában, személyes tapasztalataikra hagyatkozva az Államszövetség Equasselben időző tisztsjei arra a következtetésre jutottak, hogy a Tizenhármak példátlan lépését rövid távú érdek, a Fű útjának minden áron való biztosítása motiválja. Nem feltételezték, hogy a

kráni csapatok támadó hadműveletet kezdeményeznek az amundok ellen, így saját terveik kimunkálásakor sem számoltak ezzel a lehetőséggel – ha megteszik, a 3692. esztendő kurta és véres téli hadjárata talán egészen más véget ér.

Mint utóbb kiderült, mindkét sereg stratégiai célja a Sobira délnyugati határán felbukkant amund városerőd, Bar Horab elfoglalása volt. Miután a kráni és pyarroni hadvezetés közt semmiféle egyeztetésre nem került sor, a csapatok mozgását a kölcsönös értetlenség és bizalmatlanság határozta meg – hogy milyen mértékben volt felelős ezért a manifesztáció szakrális befolyása, azóta sem sikerült kideríteni. Tény, hogy sem a kráni, sem a pyarroni fél nem használta ki teljes mágikus potenciálját, s tény az is, hogy a támadók jelentős számbeli fölénye dacára az amundok mindkét rohamot sikeresen visszaverték. Noha a Bar Horabnál vívott, a beszámolók szerint párját ritkítóan heves küzdelemnek egy (bizonyos források szerint két) Amhe-démon is áldozatul esett, a manifesztáció lendületét nem sikerült megtörni. Krán és az Államszövetség összesített vesztesége a húsz ezer főt is meghaladta, a két sereg maradéka a Kie-Lyron nyugati partjára húzódott vissza... az isteni hatalommal megtámogatott ellenség pedig folytatta előrenyomulását a Kereskedő Hercegségek, a keleti városállamok és Gorvik felé.

Az amundok nem kiemelkedő harci képességeiknek vagy tömegüknek (az embernépek mindvégig jelentős létszámfölényben voltak velük szemben), hanem szakrális támogatottságuknak köszönhetően sikerüket: Amhe-Ramun a közös tudat révén megsokszorozta harci kedvüket és összhangjukat, ellenségeik közt pedig a széthúzás és hűtlenség magvait hintette el. Az isteni tudat hatalma a szakrális védelmet nélkülöző emberi elmékre is megtette hatását: a manifesztáció lobogói alatt csakhamar megjelentek a dzsadok és más népek soraiból verbuvált segédcsoportok.

Az amund követségek már 3691 derekán felbukkantak a nagyvilágban, nagyobb számban azonban csak a rákövetkező évben indultak útnak. Elsődleges célpontjaik a kontinens

civilizációs központjaitól távolabb eső, erős szakrális védelemmel nem rendelkező települések voltak; azt a feladatot kapták, hogy értékes ajándékoknak látszó ereklyék segítségével minél szélesebb körben elterjessék a testet öltött sivatagi isten befolyását. Miután módszerület kiismerték, rendre feltartóztatták és lemészárolták őket, ezért 3693-tól többnyire a kapuhálón próbáltak céljukhoz férközni – így jutottak el Toron fővárosába, Shulurba is, ahol az érkezésüket követő percekben az utolsó szálig elhullottak. Számottevő eredményeket sehol nem értek el, a követségekről és a nyomukban járó örületről szóló mendemondák egész Ynevet bejárták, és tovább fokozták a puszta létükben fenyegetett embernépek bizonytalanságát.³

A Pyarron szerinti 3692. esztendő végén Krán és Pyarron kényszerű szövetségre lépett a délvidékre tört iszonyat ellen. Legfelsőbb vezetőik testi valójukban sosem találkoztak egymással; a haditanácsokra, szigorú titoktartás mellett, a kalmárfejedelemségek székvárosaiban, utóbb egy, a Gályák-tengerén vándorló mesterséges szigeten került sor. A felek a veszedelem nagyságára való tekintettel félretették évezredes ellentéteiket: összehangolták középtávú stratégiájukat és csapatmozdulataikat, közös rajtaütéseket szerveztek, és egyesítették mágikus hatalmukat a manifesztáció szakrális befolyásának semlegesítésére. A szövetség katonai szempontból nem hozott azonnali eredményt, létrejöttének híre azonban (noha sokakban keltett ellentmondásos érzelmeket) megacélozta az embernépek elszánását, és áttételesen bár, de javította túlélési esélyeiket.

³ Wayne Chapman Karnevál című regénye felidézni egy, a déli városállamok területén célba ért amund követség történetét.

A frontok megmerevednek (Psz. 3693)

A Pyarron szerinti 3692. Esztendőt - a Bar Horab-i kudarc, az embernépek erejét megosztó shadoni királyválság és a megállíthatatlannak tűnő amund előrenyomulás okán - a rémület idejeként emlegeti a kontinentalista történetírás. Utolsó hónapjában a manifesztáció csapatai elérték a Tara-Byr északi vonulatának hágóit, és megütköztek a hatvárosi zsoldossereg maradékával, melyet - a soraiban szolgáló pyar hadipapok és kalandozók erőfeszítései dacára - egészen Equasselig vertek vissza. Kermara aranykapuját, az Államszövetség északnyugat-galliomarai hídfőállását 3693-ig vészterhes vigíliáján alig kétezer fegyveres védte, és a helyi Antoh-papok támasztotta tengeri vihar óvta meg az azonnali lerohanástól.

Kyel első havának derekáiig tartó tombolása nem csupán a por és a homok fajzatait tartotta távol a szorongatott kikötővárostól, hanem a megsegítésére küldött szállítmányokat és csapatokat is. A felhők a Teremtő akarat ünnepén hasadtak meg. A partvidék felett hatalmasan ragyogott Amhe-Ramun holdja, és Equassel legelszántabb védőinek szívébe is belecsempészte a közelgő pusztulás iszonyatát.

Ami ezután történt, még az államszövetségi tanácsadók maradékát is váratlanul érte: hetek óta hiába kerestek kapcsolatot a Szent Várossal, a túlpartról indított futárhajók pedig, melyek Tylemar és Khyddón öblében vészelték át az égiháborút, még messze jártak a Dúlás utáni korszak legfontosabb hírével.

Krán megébredt, és Galliomarán át Ibara felé nyújtotta feketecél kesztyűs kezét.

A Teremtő akarat ünnepének éjjelén két birodalminak mondott légió kelt át a Kie-Lyronon Muronnál, El Meziránál és Equasselnél. Támadó ékeik menetből gázolták le az utóbbi ostromára készülő amund gyalogságot, és sebesen nyomultak tovább északkeletnek a baldeki karavánút mentén. Napközépre elérték Kesht szerájvárosát, a vörös holdkelte órájában már sobirai földön jártak, és jövetelük híret messze megelőzve, az éj közep sötétjével együtt jelentek meg a székváros falai közt, ahol hajnalra nem maradt egyetlen eleven szefer, hapet vagy amhe-démon sem.

Így mondták a külországiak, akik Madab el Sobira visszavételének tanúi voltak, és a kráni diadal nyomán bántatlanul távozhattak a városból.

Beszámolójukat megerősítették azok a pyarroni ügynökök is, akiket a város eleste amund fogságban, tömlöcök sötétjében vagy kínzókamrák porában ért. Náluk többet csak Equassel lakói és menekültjei köszönhettek a Kos népének - ők, akik a Teremtő akarat ünnepén egymástól és a világtól is búcsút vettek, mert szentül hitték, hogy utoljára látják nyugodni a napot a Gyűrűhegység bércei felett.

Az államszövetség hadihajói másfél napra rá, a Sherdaratnál partra szállt pyarroni csapatok csak Kyel második havában, a partvidékre zúdult homokvihar csúcspontján érték el a kikötővárost. Hogy az odaúton vállvetve küzdöttek a krániakkal az amundok maradéka ellen, parancsnokaik nem erősítették meg, de nem is cáfolták... és a Szent Város sem utasította rendre történéseit, akik az equasseli áttörés és az északnyugati karavánúton

aratott ordani diadal okán kezdték a Kos és a Kobra éveként emlegetni az Égi Fény 3693. esztendejét.

2012.

Szerző: A kos és a kobra éve

Forrás: A kos és a kobra éve, 323-334.

oldal

Szerkesztette: Magyar Gergely

A szöveg nagy része, egészen a „Frontok megmerevednek” fejezetig, azonos a Vihar Ibara felett-ben megjelent, A manifesztációs háború lefolyása című írással.